

Janneke Schotveld

De kikkerbiljetjes
van de
KONING

en andere
spreekjes

Met illustraties van Thé Tjong-Khing, Georgien Overwater,
Peter-Paul Rauwerda, Linde Faas, Alex de Wolf, Marieke Nelissen,
Lisa van Winsen, Marijke Klompmaker, Annet Schaap, Pyhai,
Djenné Fila, Milja Praagman, Martijn van der Linden,
Kees de Boer en Marja Meijer

Van Holkema & Warendorf

Inhoud

De kikkerbiljetjes van de koning ≈ 6
Met illustraties van Thé Tjong-Khing

Prinses Ishana van Overzee ≈ 15
Met illustraties van Georgien Overwater

Joris en de eendagsvlieg ≈ 22
Met illustraties van Peter-Paul Rauwerda

Het papiervisvissertje ≈ 30
Met illustraties van Linde Faas

Het betoverde hoofddoekje ≈ 38
Met illustraties van Alex de Wolf

De Lettervreter ≈ 51
Met illustraties van Marieke Nelissen

Prinses Flora ≈ 61
Met illustraties van Lisa van Winsen

Het Piekermannetje ≈ 73
Met illustraties van Marijke Klompmaker

Heksje Hetje ≈ 81
Met illustraties van Annet Schaap

Sjahieb en Soesja ≈ 88
Met illustraties van Pyhai

Het vogelmeisje ≈ 102
Met illustraties van Djenné Fila

De dappere ridster ≈ 111
Met illustraties van Milja Praagman

Reus Zwamneus ≈ 120
Met illustraties van Martijn van der Linden

Het computervrouwtje ≈ 130
Met illustraties van Kees de Boer

Apenstaarten! ≈ 138
Met illustraties van Marja Meijer

De kikkerbiljetjes van de KONING

met illustraties van **Thé Tjong-Khing**

- 6 Er was eens een koning die dol was op kikkerbiljetjes. De koningin verdacht hem er wel eens van dat hij meer van kikkerbiljetjes hield dan van haar. Een paar keer stond ze op het punt om het hem te zeggen: *De kikkerbiljetjes eruit of ik eruit!* Maar ze deed het niet, want ondanks dit gebrek hield ze toch wel van de koning. Op een dag werd er een prinsesje geboren. Ze heette Begonia, maar de koning noemde haar al vanaf dag één ‘mijn lieve kikkertje’.
- Begonia groeide op tot een knap meisje, dat in de verste verte niet op een kikkertje leek. Wel was ze dol op kikkerbiljetjes, tot grote vreugde van haar vader.
- ‘Waarom eten we eigenlijk alleen op zaterdag kikkerbiljetjes?’ vroeg Begonia op een dag.
- ‘Omdat het niet vaker mag van je moeder,’ antwoordde haar vader. ‘En omdat het dan bijzonder blijft, mijn lieve kikkertje.’
- Daar had hij gelijk in, want elke zaterdag was het feest in het kasteel. ’s Morgens vroeg begonnen de koks al met marineren en vanaf een uur of vier ’s middags geurde het hele kasteel naar gebraden kikkerbiljetjes. Begonia was dol op zaterdagen.
- De koningin niet. Ze mopperde op zaterdag vaak op de koning. Ze vond het zielig, die kikkerbiljetjes, zei ze. Maar de koning wuifde haar woorden altijd weg.
- ‘Morgen is de grote dag, mijn lieve kikkertje,’ zei de koning op een ochtend aan het ontbijt.
- ‘Dan word ik tien!’ riep Begonia blij. ‘Krijg ik nieuwe voetbalschoenen?’
- Haar vader lachte geheimzinnig. ‘Misschien. Maar je krijgt ook nog iets veel leukers.’

‘Wat dan?’

‘Morgen, mijn lieve kikkertje, ben je groot genoeg om een kijkje te nemen in de kikkerbiljetjeskelder!’ riep haar vader. Hij beet op zijn lip. ‘Hè, ik wilde het eigenlijk geheimhouden.’

Begonia knuffelde haar vader. ‘Mag ik dan vanaf morgen ook mijn eigen kikkerbiljetjes uitzoeken, net als jij?’

‘De allergrootste die je maar kunt vinden. En nu lekker buiten spelen, lief kikkertje van me. Je moeder en ik moeten regeren.’ Haar vader duwde haar in de richting van de kasteeldeur.

‘Nu maar hopen dat ze wijzer is dan jij,’ hoorde ze haar moeder nog mopperen.

‘Ach, lieverd, zéur toch niet zo,’ antwoordde haar vader. Wat hij verder nog zei verstond Begonia niet, want ze rende al met haar gouden bal het grasveld op.

Ze speelde dat ze een beroemde voetballer was en gaf een harde trap.

‘Prinses Begonia schiet in één keer raak!’ riep ze, alsof ze de commentator van de wedstrijd was. ‘Ze dolt ze allemaal uit, ongelooflijk.’ Nu moest ze echt hard rennen, want de bal dreigde de vijver in te rollen. Maar precies op de rand van de vijver bleef hij liggen, alsof iemand hem tegenhield.

‘Wat een precisie, wat een kunde,’ prevelde Begonia, terwijl ze nieuwsgierig dichterbij kwam. Ineens had ze het vreemde gevoel dat ze niet meer alleen was. En dat klopte. Vlak achter de bal zat een groen diertje.

Gauw pakte Begonia haar bal en ging erop zitten. Het diertje deed haar denken aan de sprookjes die haar ouders wel eens voorlazen. In een ervan kwam een pad voor. Die veranderde in een prins toen de prinses hem kustte. Dit beest leek wel een beetje op de plaatjes uit haar boek.

‘Ben jij een pad?’ vroeg ze.

Het diertje sprong op. ‘Een wát?’

‘Een pad. Zal ik je kussen? Of nee, laat ook maar, ik wil nog lang geen verkering.’

‘Dom wicht! Ik ben een kikker, geen pad.’

‘Een kikker?’

‘Padden zijn dik en lomp en hun huid zit tjokvol vieze wratten. Kikkers zijn slank en elegant. Ze kunnen springen als de beste en zwemmen als kampioenen.’

De kikker gaf een demonstratie springen als de beste.

‘Snap je?’ vroeg de kikker, toen hij eindelijk stilhield.

Begonia bekeek de kikker nog eens goed. En ja, ineens snapte ze het. Als je kikkerbiljetjes marineert en bakt zijn ze een beetje oranjeachtig en knapperig.

Maar ze begreep in een flits hoe ze er eerst uit hadden gezien. Groen en springerig, met de rest van de kikker er nog aan vast. Ze kreeg er een beetje honger van. En ze wilde dit eigenlijk helemaal niet weten.

Ze sprong op, pakte haar bal en rende terug naar het kasteel.

‘Papa, er zit een kikker in de tuin en die zei...’

‘Een kikker? Werkelijk? Een verse, wilde kikker?’ onderbrak de koning haar.

Begonia knikte.

De koning tuurde het grasveld af en zag de kikker zitten. Hij zat nog op precies dezelfde plek aan de waterkant.

8

‘Een verse, wilde kikker,’ herhaalde de koning en hij likte zijn lippen af.

‘Papa?’

Maar haar vader zag haar niet meer. Hij liep als gehypnotiseerd de tuin in, recht op de kikker af.

‘Papa!’ Begonia holde achter hem aan.

En toen ging het allemaal heel snel. De kikker kwaakte en er kwam een lange, roze tong uit zijn bek. Alsof de koning een vlieg was, schoot de tong op hem af. De koning deinsde achteruit, maar de kikker was sneller. En ineens was de koning weg. Poef, verdwenen, als een doorgeprikte bellenblaasbel. Alleen zijn kroon en zijn kleren lagen er nog.

De kikker sprong met een sierlijke sprong in de vijver en verdween.

Begonia bleef verbijsterd achter. Ze staarde naar het hoopje kleren waar zojuist haar vader nog in had gezeten. De mouw van zijn koninklijke gewaad bewoog een beetje. Er kroop een kikker uit. Hij kwaakte wanhopig.

‘Papa?’ vroeg Begonia.

‘Kwaak,’ zei de kikker treurig.

Begonia bukte en maakte een kommetje van haar handen. De kikkerkoning sprong er meteen in.

Begonia huiverde een beetje, want hij was best vies en glibberig.

‘Gadverdamme! Wat moet je met die vieze kikker?’ vroeg de koningin toen Begonia even later haar vader aan haar moeder toonde.

‘Het is geen vieze kikker, het is papa!’ riep Begonia.

Haar moeder keek nog eens goed. ‘Ah, nu zie ik het. Dezelfde dikke neus.’

De kikker liet een beledigde kwaak horen.

‘Tja, dat krijg je ervan.’ De koningin schudde haar hoofd. ‘Je kon erop wachten dat het een keer mis zou gaan. Nou ja, niets aan te doen. We moeten hem maar in de kikkerbiljetjeskelder zetten.’

Er werd luid gekwaakt op Begonia’s hand.

De koningin bukte tot ze met haar hoofd vlak bij de kikker was. ‘Wat is er mis met de kikkerbiljetjeskelder? Jij zegt zelf altijd dat de kikkers het daar prima naar hun zin hebben. En bovendien, je wilde de kikkerbiljetjeskelder morgen zelf aan Begonia laten zien. Eén dagje eerder kan heus geen kwaad. Ze zal het geweldig vinden.’

‘Kunnen we niet beter een tovenaars om hulp vragen?’ vroeg Begonia.

‘Ken jij een tovenaars dan?’

Begonia aarzelde even.

‘Zie je wel,’ zei haar moeder. ‘Kom.’

10

En zo kwam het dat Begonia met haar moeder de kikkerbiljetjeskelder van het kasteel betrad. Het was een immens grote, koele kelder met witte muren. In de muren waren wel duizend nisjes uitgehakt, met tralies ervoor. In ieder nisje zat

een kikker in een plasje water. De meeste kikkers waren stil, andere kwaakten heel treurig voor zich uit. Ze konden hun kikkerbiljetjes nauwelijks keren in hun gevangenis. En springen konden ze al helemaal niet.

Begonia wist van schrik niks uit te brengen. Ze had altijd gedacht dat de kikkerbiljetjes hier gewoon kant-en-klaar lagen. Net zoals het brood in de broodtrommel. Ze had nog maar pas ontdekt dat kikkerbiljetjes vroeger hele kikkers waren. Die kikker van daarnet had zo vrolijk rondgesprongen als de beste. En hier zag ze diep ongelukkige diertjes die zaten te wachten tot ze naar de keuken zouden worden gebracht. Dat het zó ging, wist ze niet. Ze voelde een traan over haar wang rollen en ving hem op met haar tong.

‘Nou, niet te sentimenteel worden, meisje. Geef papa maar aan mij.’ De koningin pakte de kikker uit Begonia’s hand en keek om zich heen. ‘Ah, daar is nog een plekje voor jou.’

11

De koningin opende een traliedeurtje en zette de koning in een plasje water. Het galmde een beetje in de kelder toen ze het hekje dichtdeed.

‘Mám,’ protesteerde Begonia.

‘Wat is er, liefje? Je vader is nu een kikker. En kikkers wachten graag in heel kleine hokjes waar ze zich niet in kunnen bewegen tot het zaterdag is en iemand ze komt verlossen om lekker opgegeten te worden. Tenminste, dat zegt je vader zelf altijd, dat weet je toch?’

Begonia werd een beetje rood. Dat zei hij inderdaad altijd.

‘Volgens mij willen kikkers lekker springen als de beste en zwemmen als kampioenen,’ mompelde Begonia.

‘Gelijk heb je kindje,’ zei haar moeder. ‘Maar je vader heeft gelijk, want ik zeg dat al jaren tegen hem en hij luistert niet.’

Begonia schaamde zich een beetje. Ze had die woorden van haar moeder ook heus wel gehoord. Maar ze had ze nooit helemaal begrepen. Of wilde ze het niet begrijpen? Gemarineerde knapperige kikkerbiljetjes zijn zo verschrikkelijk lekker!

‘Kunnen we hem niet beter boven in bad zetten tot we iemand kunnen vinden om hem te helpen?’ vroeg Begonia.

Ze wachtte op antwoord, zonder het nisje waarin haar vader gevangen zat uit het oog te verliezen. Tussen al die duizenden kikkers zouden ze hem anders vast nooit meer herkennen.

‘Je hebt een goed hart, kind,’ zei haar moeder na een lange stilte. ‘Dat doet me deugd. Vooruit dan maar. We geven het één dag. Morgen is het zaterdag. Als er dan niemand is geweest die ons kan helpen, geven we hem aan de kok en eten we hem op. Beter dan de rest van de tijd je leven als kikker slijten, lijkt me.’ Gauw rende Begonia naar het nisje waar haar vader zat en liet hem weer op haar hand springen. Ze deed heel erg haar best om de andere kikkers niet te zien, maar ze zag ze toch.

12

Even later zwom de kikkerkoning treurig rond in de badkuip. Begonia voerde hem wat vliegen die ze had meegenomen uit de vliegenvoorraad in de kelder. Lusteloos likte hij ze op.

‘Begonia, éten!’ riep de koningin.

Met moeite maakte Begonia zich los van de badkuip. ‘Ik kom na het eten meteen terug.’

De koning blies treurig belletjes in het water.

Haar moeder zat al aan tafel en deed alsof er niets aan de hand was. ‘Morgen is je verjaardag, liefje. Heb je er zin in?’

‘Natuurlijk heb ik er geen zin in!’ riep Begonia. ‘Papa is een kikker, kan dat je dan helemaal niks schelen?’

Haar moeder lachte geheimzinnig. ‘Nee, dat kan me niet schelen, het is namelijk niet zo erg als het lijkt. De kikker die je vanmiddag zag, is de vriend van een goede vriendin.’

‘Wie heeft er nou een kikker als vriend?’

‘Hij is niet altijd een kikker, natuurlijk, hij is een tovenaar.’

‘Een tovenaar? Een echte?’ vroeg Begonia. Haar nieuwsgierigheid won het van haar boosheid. Ze had altijd al een tovenaar willen ontmoeten, maar zoveel tovenaars waren er vandaag de dag niet meer.

‘Geen echte, want hij loopt nog stage. Hij is een tio.’

‘Wat is nou weer een tio?’

‘Een tovenaar-in-opleiding. Ik heb volop vertrouwen in hem en omdat hij nog niet is afgestudeerd, is hij helemaal niet duur. Ik denk erover om hem in dienst te nemen.’

Hoewel haar vader momenteel boven in de badkuip zwom en ze zeker wist dat ze nooit meer zo'n overheerlijk knapperig kikkerbilletje in haar mond zou steken, werd Begonia blij van dit nieuws. Een hoftovenaar, dat leek haar geweldig! Ze zou hem vragen om haar voetbalschoenen te betoveren zodat ze voortaan iedereen uit kon dollen.

'En die tio van jou heeft papa dus in een kikker veranderd?'

Haar moeder knikte met een triomfantelijke blik in haar ogen. 'Hij studeert af op gedaanteverwisselingen. Denk je dat je vader inmiddels zijn lesje heeft geleerd?'

'Dat lijkt me wel,' zei Begonia. En ik ook, dacht ze erachteraan. Maar dat zei ze lekker niet hardop.

De koningin knipte met haar vingers. 'Ashraf!'

Meteen kwam de tovenaar binnen. Hij was nog geen meter groot, zoals alle tovenaars tegenwoordig. Dat is zodat ze zich snel uit de voeten kunnen maken als ze in een omgeving zijn waar mensen niet van tovenaars houden. Maar hier was hij heel welkom, Begonia vond hem meteen geweldig. Hij was niet alleen klein, hij was werkelijk ook nog erg jong. Begonia zag zelfs nog een paar puistjes rond zijn neus. Zijn haar was blauw, wat hem heel goed stond.

'Mevrouw?' vroeg de tovenaar.

'Je mag mijn man terugtoveren,' zei de koningin. 'Hij heeft zijn lesje wel geleerd, denken we.'

'Zoals u wenst,' zei de tovenaar, hij maakte een plechtig buiginkje en keek om zich heen. 'Eh...'

'Hij zit in de badkuip. Eerste verdieping, tweede deur rechts.'

Even later hoorden ze gevloek en getier van boven komen.

'Zeker vergeten hem eerst naast het bad te zetten,' grinnikte de koningin.

'Zo kan ik me toch niet vertonen!' hoorden ze de koning foeteren.

'Excuses, duizendmaal excuses,' dweeptte de stem van de tovenaar. 'Ik... ik ben nog in opleiding, ziet u.'

'Doe het nog een keer!' hoorden ze de koning schreeuwen. 'En dan goed, snotjong!'

'Dat kan niet, een gedaanteverwisseling terugtoveren kan altijd maar één keer. O, wat spijt het me.'

Nu werd de koningin een beetje bleek. En ook Begonia begon zich zorgen te maken.